

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΚΡΙΣΤΙ

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΟΥ είν' αδύνατον να δώσω οποιαδήποτε εξήγηση σ' αυτή την ιστορία. Θα σάς την διηγηθώ απλώς, όπως συνέβη. Είπε η πιο παράξενη, μά κ' η πιο τραγική περίπτωση της ζωής μου.

Αυτή λοιπόν η ιστορία άρχισε το καλοκαίρι του 1914, λίγο πριν από τον πόλεμο, τότε ακριβώς που με φιλοξενούσε στο Μπαντζεουόρθου ο καλύτερος φίλος μου: ο Νήλ Καρσλάκι. Έκείνο τον καιρό πάλι γνώρισα τη Σουλβία, την αδελφή του φίλου μου, που είχε άρραβωνιαστή λίγο πριν

πριν τον Τσάρλ Κρόλεϋ, έναν άνδρα πολύ πιο μεγάλο από αυτήν, μά γεμάτο εξαιρετικά χαρίσματα και πλούσιωατα. Φτάσαμε στο Μπαντζεουόρθου κατά τις έφτα ή ώρα το θράβου κι' ο Νήλ άμέσως με πήγε στο δωμάτιό μου για να ντυθώ για το δείπνο. Θυμάμαι ότι του είχα πει χαμογελώντας, ότι το Μπαντζεουόρθου έμοιαζε σαν στοιχειωμένο σπίτι. 'Ο φίλος μου, χαμογελώντας κι' αυτός, μου άπάντησε, ότι στ' αλήθεια εκείνο ο πύργος ήταν στοιχειωμένος, μά δεν είχε μπορέσει ποτέ του να συναντήσει κανένα φάντασμα στους σκοτεινούς κι' ερημούς διαδρόμους του.

Έπειτα έφυγε, με την ύποψησι ότι θα ξαναγύριζε να με πάρη. Άλλαξα λοιπόν κι' έβεννα την γραβάτα μου μπροστά στον καθρέφτη, μέσα στον όποιο έβλεπα το πρόσωπό μου και τους ώμους μου και, πιο πίσω, τον τοίχο του δωματίου: μιά λεία επιφάνεια με μιά πόρτα στη μέση. Άξαρνα όμως, είδα ότι αυτή η πόρτα άνοιγε αργά-αργά.

Δέν ξέρω γιατί δέν γύρισα: θα ήταν πολύ φυσικό αυτό, μά δέν τό έκανα. Στάθηκα μόνο και κύτταξα την πόρτα που άνοιγε, για να μπορέσω να δω το έσωτερικό του διπλανού δωματίου.

Τό διπλανό δωμάτιο ήταν πιο μεγάλο από τό δικό μου, με δυό κρεβάτια... Μά, με την πρώτη ματιά που έβρισα, μου κόπηκε η άναπνοή. Στην άκρη του ένος κρεβάτιού στεκόταν ένας τρομοκρατημένο κορίτσι. Μπροστά της ένας άνδρας, άπειλητικός, ήταν έτοιμος να την χτυπήσει. Καί Εσφαιρικά, με μιά άστραπτική ταχύτητα, την άρραξε από τό λαϊμό, σφιστά, με τά χοντρά χέρια του και την άνάγκασε να γονατίσει μπροστά του. Έπειτα, άρχισε να την πνίγει αργά-αργά σαν να ήθελε να διαρκέσει αιώνα αυτή η ήδονή του έγκλημάτος του.

Δέν έκανα λάθος. Αυτό τό θέαμα τό έβλεπα καθαρά μέσα στον καθρέφτη. Έβλεπα τό πρόσωπο του κοριτσιού, παραμορφωμένο από τή φρικη που κοκκίνιζε από τό στραγγαλισμό, τά χρυσόξανθα μαλλιά του, τη μεταξωτή τουαλέτα του. Τού δολοφόνου έβλεπα μόνο τή ράχι και μιά ουλή, ένα παλιό σημάδι στον άριστερό μάγουλο του που κατέβαινε και γινόταν στο λαϊμό.

Γιά να σάς περιγράψω δλ' αυτά, χρειάσθηκα άρκετή ώρα. Μά στην πραγματικότητα συνέβησαν σ' ένα δευτερόλεπτο. Μόλις συνήλα λοιπόν, έκαν' άμέσως να τρέξω για να γλυτώσω τό κορίτσι από τά χέρια του δολοφόνου.

Μά, άπέναντί μου, στον τοίχο που έβλεπα μέσα στον καθρέφτη, ήταν ένα τεράστιο έπιπλο, μιά μεγάλη ντουλάπα. Καμμία άνοιχτή πόρτα! Καμμία σκηνή έγκλημάτος! Ξανακύτταξα στον καθρέφτη κι' είδα ότι καθρέφτιζε τό τεράστιο εκείνο έπιπλο... Έκλεισα τά μάτια μου, ζαλισμένος, κι' έπειτα όρμησα σαν τρελλός έξω από τό δωμάτιο. Έκείνη τή στιγμή είδα στον θάβος του διαδρόμου τόν Νήλ που έρχόταν να με πάρη και πού με ρώτησε κατάπληκτος τι είχα πάθει.

Θά με πέρασε δίχως άλλο για τρελλό, όταν τόν ρώτησα άν ύπηρεσία πώς από την ντουλάπα καμμία πόρτα. Μου άπάντησε ότι ήταν μιά πόρτα που έβγαζε στο διπλανό δωμάτιο, όπου έμεινε τό ζεύγος 'Ολντγκι. 'Η λαίδη 'Ολντγκι ήταν μελαγχρονική και κάπως γεμάτη. Διάβολε! Τι είχε συμβή λοιπόν; Έκρυσή και τή συγκίνηση μου και συλλογισθήκα ότι θα είχα πέσει θύμα καμιάς παραίσθησης...

Όταν μπήκαμε στην τραπεζαρία, ο Νήλ μου είπε άξαφνα: -Νά η αδελφή μου Σουλβία.

Σήκωσα τό μάτια και είδα κατάπληκτος μπροστά μου τό ξανθό κορίτσι που είχα δει μέσα στον καθρέφτη!... 'Η Σουλβία την ίδια στιγμή μου άσπασε τον άρραβωνιαστικό της, έναν όψηλδασμο άνδρα, μελαγχρονικό, με τετράγωνους ώμους, μ' ένα σημάδι στο άριστερό μάγουλο. 'Ηταν ο δολοφόνος!

Και τώρα συλλογισθήτε τη θέοι μου. Τι θα κάνατε έσείς;

Μπροστά μου ήταν ο άνθρωπος που ήθελε να στραγγαλίσει τό ξανθό κορίτσι. Κι' αυτό, τό ξανθό κορίτσι, η Σουλβία, θα παντρευόταν τόν δολοφόνου του ύστερ' από ένα μήνα, όπως μου έλεγε χαμογελώντας.

Είχα δει άραγε κανένα προφητικό όραμα; Μήπως η Σουλβία κι' ο άνδρας της θα καθόντουσαν καμμία μέρα σ' εκείνο τό δωμάτιο, κι' η σκηνή που είχα δει στον καθρέφτη θα παιζόταν στην πραγματικότητα;

Ποιό ήταν τό καθήκον μου; Έπειτα, ο Νήλ κ' η Σουλβία θα έβιδαν καμμία πίστι στα λόγια μου;

Μά άν δέν μιλούσα, η ξανθεία Σουλβία θα παντρευόταν τόν Τσάρλ Κρόλεϋ κι' ο Κρόλεϋ θα την στραγγαλίσει!

Τή μέρα λοιπόν που έτοιμαζόμουν να φύγω, τής έξωμολογήθηκα τους φόβους μου. 'Η Σουλβία μ' άκουσε ήσυχα, με μιά παράξενη έκφραση στα μάτια. Έπειτα μ' εύχαρίστησε με σοβαρότητα και μου έσφιξε τό χέρι σαν φίλη.

Έφυγα άμέσως για τό Λονδίνο και στο τέλος της έβδομάδος έμαθα, ότι η Σουλβία διέλυσε τους άρραβώνες της...

Ύστερ' από λίγο, άρχισε ο πόλεμος. Στο χαράκωμα, συλλογισόμουν διαρκώς τη Σουλβία. Την άγαπούσα. Την έλάτρευα...

Τό 1916, ο Νήλ σκότωθηκε δίπλα μου κι' ήταν γραστό μου να διηγηθώ έγώ στη Σουλβία τις τελευταίες στιγμές τού άδελφού της. Όταν την άντικρυστα λοιπόν, κατάλαβα πια ότι δέν μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν... Μά έπρεπε να γυρίσω πάλι στο μέτωπο...

Πόσο έπιθυμούσα να σκοτωθώ εκεί πέρα στο χαράκωμα. Μά η σφαίρες περνούσαν γύρω μου δίχως να μ' άγγίζου. Μιά χτύπησε πάνω στην μεταλλική σιγαροθήκη μου. Μιά άλλη με έξεδρασε κάτω από τό δεξί αυτί. Έπειτα ήρθε η άνακωχή. 'Ο Τσάρλ Κρόλεϋ είχε σκοτωθί στις άρχές τού 1918.

Αυτό τό περιστατικό μ' έκανε να πάρω μιά άπόφαση. Έξωμολογήθηκα τού έρωτά μου στη Σουλβία και τής ζήτησα τό χέρι της. 'Η Σουλβία χαμογέλασε.

-Γιατί έκανες τόσον καιρό να μου τό πής; με ρώτησε.

Ταραγμένος, ψιθύρισα τ' όνομα του Κρόλεϋ.

-Μά τι μ' έκανε νομίζεις να χαλάσω τους άρραβώνες μου; 'Η άγάπη μου; 'Η άγάπη μου κι' έβλεπε ότι με είχε έρωτευθί από την πρώτη στιγμή.

'Η Σουλβία μ' έγώ λοιπόν πατρευτήκαμε ύστερ' από λίγο κι' άρχισαμε να ζούμε μιά εύτυχισμένη ζωή.

Μά ήμουν ζηλιάρης, τρομερά ζηλιάρης. 'Η Σουλβία στην άρχή διασκεδάσε με τά παράπονα μου, ύστερ' όμως άρχισε να στενοχωριέται και τέλος κατάλαβε ότι η ζωή της είχε κατατρήσει ένα άνυπόφορο μαρτύριο. Έγινε μελαγχολική κι' άρχισε να με άποφύγει. Ένωισα τότε, ότι δέν μ' άγαπούσε πια.

'Η ζήλεια μου είχε σκοτίσει δέν έρωτά της.

Έπειτα, ένας παλιός φίλος της, ο Ντέρεκ Γουαινραϊτ, μπήκε στη ζωή μας... Είχε δει που έλειπε: Έξυπνάδα και πνεύμα.

Όταν τόν είδα, είπα μέσα μου: «Μ' αυτόν θα με άπάτησε η Σουλβία».

Και τό ίδιο θράδυ τής έκανα μιά τρομερή σκηνή. Έπειτα, έφυγα και πήγα στη λέσχη. Όταν όμως γύρισα, τό σπίτι ήταν άδειο. 'Η Σουλβία, σ' ένα σημείωμα που μου είχε αφήσει, μου έγραφε ότι πήγαινε στο Μπαντζεουόρθου. Ύστερα θα ήγιναι να συναντήσω «τό μόνο πρόσωπο που την άγαπάει και ναιζέται γι' αυτήν».

Αυτό τό πρόσωπο θα ήταν δίχως άλλο ο Ντέρεκ Γουαινραϊτ. Τρελλός τότε από τή λύσσα μου, πήδηξα στο αυτοκίνητο κι' έφτασα την ίδια νύχτα στον Μπαντζεουόρθου. Άνεσχηκα τρέχοντας τη σκάλα κι' όρμησα μέσα στον δωματίό της.

-Δέν θα παντρευτήεις άλλον! τής φώναξα. Δέν θα σου δώσω διαζύγιο!

Κι' έκανα να την χτυπήσω. Έπειτα, τυφλωμένος από τή ζήλεια μου, την άρραξα από τό λαϊμό, την γονάτισα μπροστά μου και θέλησα να την πνίξω.

Μά την ίδια στιγμή, η ματιά μου έπεσε άπέναντί στον καθρέφτη. Κι' είδα τη Σουλβία μοσιποιημένη και τόν έαυτό μου όρθια μπροστά της με τά χέρια στον λαϊμό της και με τό σημάδι της σφαίρας στο μάγουλο, κάτω από τό δεξί αυτί...

Έ, λοιπόν, ναί... Δέν την σκότωσα. Τό εσφαιρικό εκείνο όραμα με παρέλυσε. Και την άφησα να σωριασθή καταψιχέ.

Ύστερα ήσυχασα... 'Η Σουλβία τότε μου έξήγησε, ότι τό πρόσωπο που θα συναντούσε ήταν ο Άλαν, ο άδελφός της...

Έκείνο τό θράδυ λοιπόν, έσθθησε κάτι μέσα μου, για πάντα: τή ζήλεια. 'Η Σουλβία μ' άγαπούσε άκόμη, παρ' όλα τά μαρτύρια που είχε ύποφέρει κι' έτσι ξαναρχισαμε μιά νέα εύτυχη...

Μπροστά της ένας άνδρας άπειλητικός ήταν έτοιμος να την χτυπήσει...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

Ε'

ΑΓΑΠΗ, ΤΑΞΙΣ, ΣΤΟΡΓΗ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΛΗ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟ ΣΥΖΥΓΟ Η ΚΑΡ ΚΑΙ ΑΤΕΦΚΟΣ ΝΟΥΣ. — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΑΙ Σ' ΕΝΑΝ ΚΙ' ΟΧΙ ΣΕ ΠΑΝΤΩΝ ΟΧΙ ΓΚΡΙΝΙΕΣ. — ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟ ΣΥΖΥΓΟ Η ΚΑΡ ΔΙΑ. — ΚΑΙ ΤΙ ΑΠΑΝΤΑ Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩΣ ! — Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ. — Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΗΣ Δίδος ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ, κλπ. κλπ.

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσίευση των απαντήσεων των αναγνηπτών μας αναρωτησίων επί της μεγάλης κοινωνικής έρευνας του «Μπουκέτου» περί του ιδανικού συζύγου.

Η Δις ΛΟΥΛΑ άπαντα στο έρωτά μου :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Κατά τη γνώμη μου, ιδεώδης σύζυγος είνε εκείνος ο άνδρας, ο οποίος, πριν παντρευθί, σκέφτεται πρώτα αν αγαπά τη γυναίκα που θα πάρη και αν μπορεί να την κάνει ευτυχισμένη. Πρέπει επίσης ο άνδρας αυτός να είνε τακτικός στο σπίτι του, να είνε φιλόσοφος, να μη είνε ιδιότροπος και νευρικός, να μη τυραννίη τη γυναίκα του με αδικαιολόγητες γκρινιές και ζήλειες και πρό πάντων να έχη καλή ανατροφή και ευγενικά αισθήματα. Όταν όλα αυτά υπάρχουν σ' ένα γάμο, ο γάμος αυτός ασφαλώς θα είνε ο πιο ευτυχισμένος.

Λούλα

Η Δις ΔΕΥΚΟΘΕΑ Ν... μας γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Πολλές φορές αλήθεια, πλημμυρισμένη μ' αυτή τη γλυκειά σκέψη, άκουσα την καρδιά μου να μιλάη και να ψηβιρζίη γλυκά : «Θέλω να νοιώθω κοντά μου μια άλλη καρδούλα, να χτυπά, μια καρδιά που να την έχη ένας νέος κύριος, κοψός—ας μην είνε και ώμορφος—όμως κομψός, με ώραιο και αξιόπρεπες παρουσιαστικό. Να είνε ευγενής, πολύ ευγενής, να μιλάη γλυκά και στα μάτια του να λάμπη η αγάπη. η μεγάλη αγάπη, η λατρεία. Μπορεί να μην είνε πλούσιος, να κερδίζει όμως τόσα, που να ζούμε ευτυχισμένοι σ' ένα ώραιο, ζηλεμένο σπίτι. Να αγαπάη πολύ τα παιδιά, τα λουλουδία και τα γλυκά. Για τα παιδάκια του να είνε ο καλύτερος πατέρας του κόσμου. Να είνε καλός, πάρα πολύ καλός, υπερήφανος και ειλικρινής. Να ζέρη ότι είνε καθήκον να βοηθώμε μυστικά τους δυστυχισμένους και τέλος νοιώθοντας ότι η εύτυχια εξαρτάται μόνο απ' αυτόν, να φρονιτία να μη λείψη ποτέ. «Ω ! τι εύτυχια, Θεέ μου !... Τι μεγάλη εύτυχια ! Με έναν τέτοιο συζύγο θα κάνω τον πιο ευτυχισμένο γάμο του κόσμου ! Ένα ταξειδάκι, έστω πολύ μικρό, ένα γαμήλιο ταξειδάκι, θα συμπληρώση την απέραντη εύτυχία μου. Δυνατά, πολύ δυνατά, χτυπάει η καρδούλα μου... «Χά, χά, χά !...», ακούγεται η φωνή του Νού... «Νομίζεις πως βρίσκεσαι στον κινηματογράφο «Σπλέντιτ» ; «Μά...», κάνει να διαμαρτυρηθί η καρδούλα. «Μά !... φωνάζει σαρκαστικά ο Νούς. Μά ! Πάψε να βλέπης τέτοια όνειρα, που θα σε καταστρέψουν...». Φοδισμένη, ζαρώνει η καρδούλα στη γωνία της και χτυπά ήσυχα—ήσυχα... «Αχ ! στεναίνει στο Νού. Γιατί είσαι τόσο κακός ; Λαχταρώ ένα γάμο με έναν τέτοιο σύζυγο, και σύ με μαλώνεις ;»

Άγαπητό μου «Μπουκέτο». Σου έγραψα ότι ακριβώς μου συμβαίνει, κάθε φορά που τολμά να σκεφθώ αυτό που ρωτάς. Ζητώ συγγνώμη αν έγραψα πολλά. Με αγάπη.

Λευκοθέα Ν...

Η Δις ANNA ΤΟΥΡΚ... (Ζάκυνθος), μας γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Μας ζητάει τη γνώμη μας ποιος είνε ο ιδεώδης σύζυγος και ποιος ο πιο ευτυχισμένος γάμος και γιατί. Θα σας άπαντησω λοιπόν και εγώ, με τη φτωχή μου σκέψη, τά έξης : 'Ο ιδεώδης, ο ιδανικός σύζυγος, κατά τη γνώμη μου, είνε εκείνος, με τον οποίον θα ταυριάσουν η ψυχής μας από ένα φιλογερό και παράφορο έρωτα, αδιάφορο αν αυτός είνε πρίγκιψη ή βιοπαισιότης ή είνε ώραιος ή άσχημος. Αυτός μου φαίνε

οιμένη ζωή.

Μά, καμιά φορά, αναρωτιέμαι : "Αν δεν έκανα το λάθος να δώ δηλαδή το σμιδάκι στο άριστορό μάγουλο του δολοφόνου, αντί στο δεξί, ξεχνώντας ότι ο καθρέφτης παρουσιάζει ανάποδα τα πράγματα, ο Τσάρλ Κρόλεθ θα έπινε άραγε τη Σουλθια ; "Υστερα, θα είδικοποιούσα τη Σουλθια ; Κι' η Σουλθια πούνα άραγε θα παντρευόταν; έμένα ή τον Κρόλεθ;

Δέν ζέρω τι να πώ. Δέν μπορώ να δώσω καμιά έξήγησι σ' αυτό το περίεργο και σκοτεινό αίνιγμα. Έκείνο όμως που ζέρω, είνε ότι μόνο ο θάνατος θα με χωρίση από τη Σουλθια.

ΑΓΑΘΗ ΚΡΙΣΤΙ

ΠΑΝΤΩΝ ΟΧΙ ΓΚΡΙΝΙΕΣ. — ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟ ΣΥΖΥΓΟ Η ΚΑΡ ΔΙΑ. — ΚΑΙ ΤΙ ΑΠΑΝΤΑ Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩΣ ! — Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ. — Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΗΣ Δίδος ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ, κλπ. κλπ.

τα είνε ο πιο ευτυχισμένος γάμος, για μια κοπέλλα που θέλει να ζήση ευτυχισμένη με τον σύζυγό της. Και μόνον με τον σύζυγό της !... Αυτή τουλάχιστον είνε η δική μου, η αλύγιστη γνώμη. Διατελώ μετά τιμής.

Άννα Τουρκ...

Η Δις ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ (Μονεμβασία), μας γράφει :

Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Είμαι μια άγνωστος, πρό έτών, φίλη και θαυμάστριά σου. Παρακολουθώ πάντοτε μετά ζωηρού ενδιαφέροντος όλα τα άρθρουρήματα, που υπάρχουν στα προσωπικά φυλλάδια σου και τά όποια με κάνουν να λησμονά τη φριχτή πραγματικότητα, εις την οποίαν ζω, κατόπιν συνεχών απογοητεύσεων και διαψευθειών έλπίδων και πόνων. Είσαι για μένα, «Μπουκετάκι» μου, μια άληθινή δασίς εν τη έρήμω. Έπίσης μετ' άκραφινούς χαράς βλέπω ότι με τάς νέας σου ειλικρινείς νουτομίας, Σύ και η αγαπητή «Οίκογένεια», ην παρακολουθώ όμοίως, θα εξοστρακίστεε κάθε άλλο, έφημερον άλλωστε, Έλληνικόν περιοδικόν. Σου στέλω και την άπάντησί μου στον πρωτότυπο διαγωνισμό σου για τον ιδανικό σύζυγο :

Ίδανικός σύζυγος, κατά την ταπεινή μου γνώμη, είνε εκείνος, που θα παραμείνη πάντοτε ο τρυφερός έραστής και ο πιστός και ειλικρινής φίλος, ανεξαρτήτως αν είνε πλούσιος ή πτωχός, ξανθός ή μελαγχρινός. Της γνώμης μου αυτής, τυγχάνουσες σχεδόν άκατορθώτου, θεωρώ μόνον ευτυχισμένον γάμον τον ειλικρινόν, δηλαδή την ιδεώδη ένωση ενώντιον Θεού και ανθρώπων, χωρίς συζυγικόν βίον, συνεπάγοντα τόσα δεινά, παρά μόνον μία αιθερία συμβέβωσι, γεμάτη πάθος και άμοιβαίαν έκτίμησι, φθάνουσαν μέχρις αυτοθυσίας. Έκκεντρικά και παρακεκινδυνευμένα αι γνώμαι και αι ιδέαι μου, αυτές όμως έγώ προσεύω. "Αν θεσπέτε τον ίδιον έρώτημα και εις τους κυρίους, ίσως νομίζω να εύρεθαι και νέος έγωων τάς ίδιás σκέψεις και γνώμας με μένα Με αγάπη.

Καρμεν Σύλβα

Η Δις ΘΑΛΕΙΑ ΧΑΛΑ (Σατοβριάνον 34, Αθήνα), μας γράφει :

Ίδεώδης σύζυγος είνε εκείνος, με τον οποίον φαντάζεσαι ότι θα ζήσης βίον άνεφελον και ώραιον και ότι ούδεν νέρος θα επισκιάσει τον όρίζοντα της εύτυχίας (Άλλη θέλει χρήματα, άλλη δοξα, άλλη κάλλη κλπ.). Εύτυχισμένος γάμος είνε εκείνος, ο οποίος γίνεται κατόπιν ανάπτυξεως του τρανού τούτου αισθηματός, του λεγομένου Άγάπη—Έρως, διότι κατά τό διάστημα της άμοιβαίας αγάφης κατορθώνεις και συμμορφώνεσαι με τον χαρακτήρα του άγαπημένου σου και ενώ απ' ενός παραβλέπεις τό μικροεπιτηρώματα του (τά όποια δέν στερείται κανείς), απ' έτέρου διορθώνεις τά ίδια σου, και έτσι γίνεται η αγάπη άνεφελος, ο όρίζων καθαρός και ο γάμος ιδανικός.

Θάλεια Χαλά

Η Δις ΤΑΣΙΑ ΚΑΤΣΙΜΗ (Αθήνα), μας γράφει :

Άγαπητό «Μπουκέτο»,

Στην έρώτησί σου μη ζητάς έξυπνες άπαντήσεις, αλλά λογικές. Λοιπόν : Έπιθυμώ και εγώ, όπως όλα τά κορίτσια, Ένα σύζυγον. Γεννάται όμως η έρώτησις πώς τον θέλω. Έπειδή η φύσις δέν με έπροικισε με τίποτε τό έξαιρητικόν, δέν τον θέλω ούτε πρίγκιπα, ούτε βαρώνον. Άπλούστατα, θέλω άνθρωπον τίμιον, έργατικόν και δραστήριον. "Οχι φλύαρον εις τους ζένους και εις εμέ λεπτόν και άβρόν, πάντοτε άνδρα, όχι παιδί, ούτε...γυναίκα ! Δέν τον θέλω ούτε Βίλλυ Φρίτς, ούτε Ραμόν Νοβάρο, διότι ούδέποτε θα είνε ιδικός μου. Πάντως, να είνε ένας άνθρωπος, του οποίου τό όλον να προκαλή την συμπάθειαν, η ηλικία του να υπερβαίνη τά 30, να τον άγαπώ, και τό σπουδαιότερον από όλα, να μ' αγαπά και αυτός, ούτε λίγο ούτε πολύ, πάντως σαν άνδρας. Αυτός ο τύπος για μένα είνε ιδανικός και ο γάμος με έναν τέτοιο τύπο θα είνε ιδανικότερος.

Τασία Κατσιμή

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.